

Arrest

nr. 139 687 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische (FYROM) nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen trof op 3 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vast in zijn arrest van 6 oktober 2011 (RvV 6 oktober 2011, nr. 68 060).

1.3. Verzoeker diende op 3 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaarde de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk op 10 februari 2011.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 22 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 25 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 september 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.9. Verzoeker diende op 10 januari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2014 eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 17 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: A.(...), B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 24.09.2012”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 juncto artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Artikel 8 EVRM beschermt het privé- en gezinsleven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)”

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

“ Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Eerste onderdeel: het privé- en gezinsleven van verzoekster:

Verzoeker kwam op 18 jarige leeftijd naar België.

Hij volgde zijn vader, moeder en broer en heeft zich bij hen gevoegd.

Verzoeker is vijf jaar in België, zeer goed geïntegreerd en heeft steeds met moeder en broer een gezinscel gevormd.

Verzoekers familie werd geregulariseerd. Verzoeker als enige kreeg een negatieve beslissing, omdat hij als meerderjarige niet als deel van het gezin werd gezien.

Hij heeft echter het ouderlijk huis nooit verlaten.

Verzoeker heeft zich in de vijf jaar verblijf in België zeer goed geïntegreerd. Hij heeft school gelopen en gewerkt.

Verzoeker spreekt perfect Nederlands en heeft ervaring in een knelpuntberoep.

De bestreden beslissing houdt echter geen enkele rekening met deze elementen, de bestreden beslissing rept immers met geen woord over het feit dat de Minister of zijn gemachtigde rekening zou hebben gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster.

In strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet stellen verzoekers vast dat verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissingen, geen rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker en de impact van een terugkeer voor hem.

Op dezelfde dag als de bestreden beslissing werd aan verzoeker eveneens een beslissing betekend waarbij de aanvraag 9bis van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Deze beslissing heeft eveneens het voorwerp uitgemaakt van een beroep voor Uw Raad gezien deze beslissing eveneens te weinig aandacht besteed aan de duurzame banden die verzoeker heeft opgebouwd in België, waar hij de voorbije vijf jaar heeft gewoond.

Verzoeker heeft echter conform artikel 8 en 13 EVRM recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Hij moet dus in staat zijn huidig bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die overeenstemmend artikel 1, 6° Vreemdelingenwet de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt, in rechte aan te vechten voor Uw Raad.

Gezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Jozef t. België geoordeeld heeft dat de UDN procedure, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 EVRM, wordt verzoeker zodoende ontzet van de mogelijkheid om een effectief rechtsmiddel uit te oefenen tegen de bestreden beslissing. 1

De bestreden beslissing onderzoekt immers in geen geval of een terugkeer, rekening houdend met de situatie van verzoeker, geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM en het non-refoulement beginsel.

De bestreden beslissing dient op basis hiervan te worden vernietigd.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoekers meer dan 5 jaar in België verblijft, dat hij hier bij moeder en broer woont en duurzame banden heeft ontwikkeld gezien al deze elementen in de 9bis aanvraag werden ontwikkeld.

In casu rept de bestreden beslissing echter met geen woord over het privé- en gezinsleven van verzoeker in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé-leven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoekster te dwingen terug naar Macedonië te gaan.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM gezien het geen onderzoek heeft gemaakt van de door verzoekers ingeroepen sociale relaties en zijn gezins- en privé-leven in België evenals de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 1, 6° Vreemdelingenwet een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt, vormt dit een manifeste schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel gezien geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een bevel 'moest' afleveren. Verzoeker oppert in wezen dat bij het nemen van het bevel geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven en zijn integratie in België, waardoor er een schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.7. Verzoeker beweert samen te wonen met zijn moeder en zijn broer die ondertussen geregulariseerd werden. Aan het verzoekschrift wordt geen enkel stuk toegevoegd dat toelaat de realiteit van dit beweerde gezinsleven te beoordelen. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet naar behoren wordt aangetoond.

3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker lijkt in het middel samen met artikel 13 EVRM een schending in te roepen van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het gebrek aan bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Verzoeker toont met zijn betoog trouwens niet aan dat onderhavig beroep bij de Raad niet zou voldoen aan de vereisten van een *“daadwerkelijk rechtsmiddel”* zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

3.9. Verzoeker kan trouwens niet worden gevolgd waar hij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.10. De Raad stelt immers samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat in de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op dezelfde dag dan de thans bestreden beslissing werd genomen (zie punt 1.10), uitgebreid werd ingegaan op de door verzoeker aangebrachte integratie-elementen en zijn beweerde gezinsleven, waaruit blijkt dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden. In deze beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld: *“We merken vooreerst op dat betrokkene niet samen met de overige familieleden in België is aangekomen, hij kwam - als meerderjarige- ongeveer 1 jaar en 5 maanden na zijn vader en ruim 4 maanden na zijn moeder en boer aan. Betrokkene stelde tijdens zijn asielgehoor sinds 4 jaar traditioneel gehuwd te zijn met S.(...) S.(...) Gezien zijn meerderjarigheid, zijn bewering traditioneel gehuwd te zijn en het feit dat hij afzonderlijk van zijn overige familieleden naar België kwam, kan geredeneerd worden dat hij samen met zijn partner een gezinscel vormde. Het is onduidelijk of betrokkene en S.(...) S.(...) op heden nog een relatie onderhouden, sinds 26 februari 2013 werd zij uit het rijksregister afgeschreven naar de Bondsrepubliek Duitsland. Uit het rijksregister blijkt eveneens dat de ouders van betrokkene op 06 februari 2013 verhuisden terwijl betrokkene niet mee verhuisde. Uit bovenstaande leiden we af dat de band tussen*

betrokkene en de overige familieleden niet van die aard is dat hij voldoende hecht is om de bescherming van artikel 8 EVRM in te roepen. Betrokkene kan door zijn familieleden op legale wijze uitgenodigd worden om hen te komen bezoeken (visum familiebezoek) en daarenboven kunnen zij betrokkene in het land van herkomst gaan bezoeken. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.” Verzoeker brengt thans geen elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling. Het loutere feit dat de weigeringsbeslissing met betrekking tot de regularisatie-aanvraag nog het voorwerp zou uitmaken van een annulatieberoep bij de Raad, betekent niet dat deze beslissing geen geldingskracht zou hebben.

3.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 en/of 13 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN